

Evangelí del diumenge de la setmana IV de Pasqua (B): l'alegria que canvia el món

Evangelí i comentari del
Diumenge IV de Pasqua. “Jo soc
el bon pastor. El bon pastor
dona la vida per les ovelles”.
Així és Jesucrist i així vol que
siguem nosaltres. Només així
experimentem la veritable
llibertat. La llibertat dels fills de
Déu, la llibertat de Crist Jesús, la
llibertat del lliurament generós.
Jesucrist, alegre, canvia el món
amb el lliurament. Nosaltres, en

el lliurament de Jesús, tenim l'alegria que canvia el món.

Evangelí (Jn 10, 11-18)

Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles. El mercenari, el qui no és pastor ni amo de les ovelles, quan veu venir el llop les abandona i fuig; llavors el llop se n'apodera i les dispersa. Com que és un mercenari, tant se li'n dona de les ovelles.

Jo soc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. I dono la vida per les ovelles. Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat, i també les he de guiar. Elles escoltaran la meua veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor.

El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren, soc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i

tinc poder de recobrar-la; aquest és el manament que he rebut del meu Pare.

Comentari

La imatge del bon pastor era ben coneguda pels oients de Jesús. A l'Antic Testament, Moisès i David, abans que Déu els triés per ser pastors del seu poble, havien estat pastors de ramats. Posteriorment, durant l'exili, Ezequiel havia parlat de Déu mateix com a pastor del seu poble: “les comptaré com el pastor recompta el seu ramat un dia de núvols i foscor quan retroba les ovelles dispersades; jo les recolliré de tots els indrets on s’havien dispersat.” (*Ez 34, 12*).

Jesús anuncia que aquell dia ha arribat.

Ell mateix es presenta com el bon Pastor.

Ell és el Déu-fet-home que vetlla pels homes, que els reuneix en una família, la família dels fills de Déu, i els alimenta amb el seu propi cos, perquè tinguin vida eterna.

En aquest discurs del bon pastor, Jesucrist ens diu com és Ell, però també on ens vol portar. Vol convertir-nos en bons pastors a la nostra vida quotidiana.

Jesús diu tres coses sobre el veritable pastor: dona la vida per les ovelles; les coneix i elles el coneixen a ell; i surt a per elles perquè visquin en un mateix ramat, en una mateixa família^[1].

En primer lloc, el pastor dona la vida per les seves ovelles.

El misteri de la Creu és al centre de la vida de Jesucrist.

Crist es desposseeix del seu rang, de la seva glòria divina, es posa els nostres vestits —el vestit de la humanitat, del dolor, del patiment, de la solitud, de l'abandó, semblant en tot a nosaltres, menys en el pecat —, es deixa humiliar fins a la mort a la Creu i així es lliura a cadascun de nosaltres.

I a cada Eucaristia el trobem, Crist el bon pastor. Es fa totalment present, ens agafa entre les mans nafrades, ens beneeix, ens aixeca, ens porta de nou, se'ns dona a si mateix com a aliment.

I ho fa per nosaltres, per tocar el més íntim de la nostra realitat humana, per experimentar tota la nostra existència i curar-la.

A cada Eucaristia ens dona el seu cos que es lliura, la seva sang que es vessa. Ens dona aquesta força del lliurament fins al final. L'Eucaristia no s'acaba amb la comunió. Vol que

visquem eucarísticament cada dia,
amb el cor en carn viva: que donem
la vida pels altres.

En segon lloc, el pastor coneix les
ovelles, i aquestes el coneixen a ell.

Però el coneixement de Jesucrist no
és un coneixement formal. La relació
que vol tenir amb nosaltres no és
una relació rutinària, impersonal,
resseca. És una relació d'amor. És un
coneixement des del cor.

Jesucrist ens coneix: ens porta al seu
cor. Un cor nafrat, traspassat d'amor.
Que ens crida: “no t'amaguis, vine a
mi, no et cansis, toca'm, t'estimo”.

I en acostar-nos a Ell, en entrar al seu
cor, ens dona el seu, perquè puguem
sentir amb el seu cor.

Ell ens demana que també estimem
com Ell, que coneguem els altres com
Ell: des del cor. A l'Eucaristia ens

dona el cos perquè puguem estimar
des del seu cor.

Finalment, el pastor cerca la unitat.

Crist no va morir per uns quants, va
morir per tots els homes de tots els
temps.

Ens continua buscant cada dia i ens
necessita. Enmig de la nostra vida,
dels nostres carrers i places, dels
nostres treballs i descansos, de les
nostres famílies i amistats, dels
nostres dolors i malalties, dels
nostres èxits i fracassos, de les
nostres anades i vingudes. Allà on
vivim: viure des del cor de Jesucrist.

A cada Eucaristia, ens fica al seu cor
sacerdotal, perquè fem la nostra
lloança, gratitud, reparació i petició.
Ens dona un cor catòlic, universal.

El bon pastor dona la vida, coneix
des del cor, cerca la unitat.

Així és Jesucrist i així vol que siguem nosaltres. Només així experimentem la veritable llibertat. La llibertat dels fills de Déu, la llibertat de Crist Jesús, la llibertat del lliurament generós.

Jesucrist, alegre, canvia el món amb la seva entrega.

Nosaltres, en el lliurament, tenim l'alegria que canvia el món.

^[1] Cfr. Benet XVI, *Homilia a la Santa Missa d'Ordenació Sacerdotal*, 7 de maig de 2006.

Luis Cruz // Photo: Pexels - Gustavo Fring

dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelii-
del-diumenge-de-la-setmana-vi-de-
pasqua-b-lalegria-que-canvia-el-mon/
(13/08/2025)